

Εφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γ ρ α φ ε ῖ ο ν τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς κ.κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὐρίσκονται παρ' ἡμῖν
καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ
τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου
γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς
ὀκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶ
Κ^α ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ περὶ ἡμῶν ἡμῖν χειρὸ
γραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲ
ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγρα
καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμον
τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶν
δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶ
εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλουσ
γραμματοσημον 50 λεπτῶ
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ γυναῖκες καὶ ἡ Ἐθνικὴ Ζωή. Δ'. — Οἱ πρῶτοι βασιλεῖς τῆς Ἐλ-
λάδος (ὑπὸ κ. Πηνελόπης Παπαηλιοπούλου, τότε κυρίας τῆς τιμῆς
τῆς βασιλείσης Ἀμαλίας. — Ἡ γραφικὴ εἰς τὸ Μόναχον (ὑπὸ δος Μα-
ρίας Πινέλη). — Ἀπὸ τοῦς κόσμου τῶν ὡραίων πραγμάτων (ὑπὸ Πα-
ρισίνης). — Τὸ Νέον Συμβόλαιον. — Ὁ Ἰδεώδης σύζυγος. — Ἀλληλο-
γραφία — Συναγῆ. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς. Ἡ πριγκίπισσα
τῆς λίμνης André Therieut (ὑπὸ δος Εἰρήνης Νικολαΐδου).

ΑΙ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΚΑΙ Η ΕΘΝΙΚΗ ΖΩΗ

Δ'.

«Ὁμιλήσατε, σὰς παρακαλῶ, εἰς μίαν Ἑλληνίδα περὶ
φιλοπατρίας». Δὲν συμπληρῶν τὴν φράσιν τὴν βρεῖαν τοῦ
κ. ἀρθρογράφου ἀπλούστατα διότι δὲν θέλω νὰ τὸν παρα-
δώσω εἰς χεῖρας ἀνδρικός καὶ θέλω νὰ μείνω μέχρι τέλους
ἢ μόνον ἐκ τοῦ ἀδυνατοῦ φύλου ἀντίπαλος.

Λοιπὸν ἀφοῦ ἐξέδωκε τὸν καταδικαστικὸν φετρᾶν του
περὶ τῶν Ἑλληνίδων καὶ μὰς ἔφερεν ὡς παράδειγμα πρὸς
ἀπομίμησιν κυρίαν ξένην ἀρνηθεῖσαν γλῶσσαν, πατρίδα καὶ
ἐθνικότητα, ἀφοῦ ἔρριψε καὶ ἐποδοπάτησε τὸ ἀτίμητον
τῆς μητρότητος στέμμα, τὸ ὅποιον ὑπὲρ ὅλας τὰς γυναῖκας
τοῦ κόσμου αἱ Ἑλληνίδες φέρουν ἴσως καλλίτερον, μὰς ἀρ-
νεῖται καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν πατρίδα μας, αὐτὸς ὁ κατ'
ἐξοχὴν Ἕλληνας καὶ κατ' ἐξοχὴν πατριώτης.

Καὶ τὸν ἐρωτῶ : ἐὰν εἷς Βούλγαρος ἢ Τοῦρκος ἢ εἷς οἱ-
οῦδὴποτε βέρβερὸς ἔγραψεν εἰς μίαν ἐφημερίδα ὅσα ἔγραψεν
αὐτὸς περὶ Ἑλληνίδων καὶ ἐὰν αὐτὸς εἰζευρεν, ἠνῶσει, ἢ σθά-
νετο τί θὰ εἶπῃ πατρίς, ἔστω καὶ ἂν δὲν τὴν ἠγάπα τὴν
πατρίδα του αὐτὴν, τί τοῦ ἐπεβάλλετο νὰ κάμῃ;

Διότι ἐπὶ τέλους πατρίς δὲν θὰ εἶπῃ νομίζω, μίᾳ ἔκτασις
γῆς κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον μικρὰ ἢ μεγάλη, τὴν ὁποία

κατοικοῦν οἱ ἄνθρωποι, ἀπλῶς διότι ἔχουν ἐκεῖ τὰ συμφέ-
ροντά των ἢ διότι ἐγεννήθησαν καὶ ἀνετράφησαν εἰς αὐτήν.
Πατρίς, κατὰ τὸ μικρὸν γυναικεῖο μῦθόν μου, θὰ εἶπῃ ὑπο-
θέτω καὶ ἐν ἄλλο πρᾶγμα. Θὰ εἶπῃ ἐν ἠθικὸν περιβάλλον,
τὸ ὅποιον δημιουργεῖ εἰς τὸν κοινὸν τόπον ὅπου κατοικοῦμεν
πολλοὶ μίαν ἰδίαν ἀδελφότητα καὶ ἀλληλεγγύης, καὶ ἀγά-
πης καὶ πόθου πρὸς ἀμυβόλιν ἐνίσχυσιν καὶ πρὸς ἐξύψωσιν
καὶ πρὸς τελειοποίησιν.

Πατρίς ἀκόμη θὰ εἶπῃ ἐν κοινὸν παρελθόν, τὸ ὅποιον ὅσο
εἶναι μεγαλύτερον καὶ περισσότερον δοξασμένον, τόσον μὰς
ἐπιβάλλει τὴν ὑποχρέωσιν νὰ θέλωμεν νὰ φθίσωμεν τὸ με-
γαλεῖόν του καὶ τὴν δόξαν του καὶ νὰ ἀναδειχθῶμεν ἀντά-
ξιοί του.

Λοιπὸν τί εἶδους καὶ ποίας περιωπῆς πατριώτης εἶναι ἐ-
κεῖνος, ὁ ὅποιος χωρὶς νὰ εἰξεύρῃ τὴν πατρίδα του, χωρὶς
νὰ ἔχη μελετήσει καὶ ψυχολογήσῃ τὸ ἠθικὸν αὐτὸ περιβάλ-
λον, μέσα εἰς τὸ ὅποιον ζῆ καὶ αὐτός, τοῦ μὲν νὰ φαντασθῇ
τὸ μεγαλύτερον ἀκριβῶς μέρος τοῦ πληθυσμοῦ τῆς χώρας
μας ἀντιπατριωτικόν; Ποῖος εἶναι ὁ γίγας αὐτός, καὶ ποῦ
ἐπάνω ἀράγε ἔχει στήσει τὸν θρόνον τῶν πατριωτικῶν ἄ-
θλων του, ὥστε νὰ τοῦ ἐπιτρέπεται ἀπὸ τοῦ ὕψους αὐτοῦ
νὰ βλέπῃ τόσον μικροὺς καὶ τόσον ἀσημάντους καὶ τόσον
οὐτιδανούς ὅλους τοὺς ἄλλους, γυναῖκας καὶ ἄνδρας ἀναμίξ;
Ποίας νίκης κατήγαγεν εἰς τὸν τελευταῖόν μας πόλεμον;
Ποίας ἀνακαλύψεις τοῦ ὀφείλει ἢ ἐπιστήμη; ποίας σωτη-
ρίους ἐφευρέσεις ἢ ἀνθρωπότητος; καὶ ποίαν μεγάλην καὶ
πρωτοφανῆ δόξαν ἢ μικρὰ μας πατρίς;

Πόσας νύκτας διήλθεν ἀγρυπνος καὶ πόσας ἡμέρας νηστι-
ὸς διὰ νὰ μελετᾷ καὶ νὰ συγγράφῃ ἔργα, τὰ ὁποία τέλος
πάντων θὰ ἔρριπταν ὀλίγον φῶς εἰς τὸ βαθὺ σκοτὸς εἰς τὸ
νόσιον ὄλαι καὶ ὄλοι μας πλέμεν; Ποία εἶναι τὰ κέντρα εἰς

τά οποία συχνάζει και η ατμοσφαιρα την οποίαν ανακινεί και τα σημεία της εθνικής και της οικογενειακής ζωής, από τα οποία εμπνέεται και το ήθικόν περιβάλλον μέτα εις το οποίον ζή, ώστε να του επιτρέπεται να μάς άρτυνίζη εν πρώτ με εν εγερτήριον σάλπισμα άπείσιον, και με μίαν κατηγορίαν κατά του Έλληνισμού ολοκλήρου; Διότι είναι γνωστόν ότι η ήθικη αξία ενός έθνους και ενός λαού μετράται με την ήθικην αξίαν των γυναικῶν του.

Ευτυχώς ότι αι περί πατριωτισμού μας κατηγορίαι του είναι εξ ίσου άβάσιμοι και φανταστικά και άνυπάρχοντες, όσον και αι περί ξενολατρίας και αι περί ελληίφσεως μητέρων.

Και έχομεν βεβαίως να του είπωμεν ήμεις τί έκαμν αι Έλληνίδες δια την πατρίδα των, εάν αυτός δεν έχη να μάς ειπή τί έκαμεν ο ίδιος υπέρ αυτής. Έχομεν να παρουσιάσωμεν ένα άπολογοισμόν πατριωτισμού, εις τον οποίον θα τον παρακαλέσωμεν να μάς διαψεύση, εάν ήμπορη.

Ο πόλεμος θα ήρκει, ή μικρά ή έλαχίστη της διαρκείας του περίοδος δια να δώση τόμέτρον του πατριωτισμού των γυναικῶν της Ελλάδος. Και όχι μόνον του πατριωτισμού αλλά και της ευφύιας και της ικανότητος και της ευθυκρισίας, μεθ' ής εργάζονται αι Έλληνίδες, όταν η πατρις έχη ανάγκην της εργασίας των και όταν οι άνδρες δεν θέτουν προσκόμματα και εμπόδια εις την δράσιν των.

Ειξεύρει ο κ. άρθρογράφος πόσαι χιλιάδες οικογένεια έφείδων και προσφύγων έτράφησαν και ενεδύθησαν και έτυχαν εν γένει περιθάλψεως από τας γυναίκας της Ελλάδος κατά την διάρκειαν του πολέμου; Ειξεύρει πόσα νοσοκομεία πολέμου έσυστήθησαν και εις την πρωτεύουσαν και παρά την όροθετικήν γραμμην και έλειτούργησαν και συνετηρήθησαν από γυναίκας των Αθηνών; Ειξεύρει πόσα εργαστήρια ιδρύθησαν τάς ήμέρας εκείνας δια να δώσουν εργασίαν εις τόσας χιλιάδας χείρας, ως ο έλεπτήριος κατέστησεν άέργους; Ειξεύρει πόσαι οικογένεια άνδρων φονευθέντων εις τον πόλεμον έχουν σήμερα συντάξεις ισοβίουσ τακτικάς, άνκλόγως προς τον βαθμόν των φονευθέντων και πόσων τέκνα εκπαιδεύονται από σωματεία γυναικῶν, αι οποια ειχαν προνοήσει πριν η ο πόλεμος άρχιση περί συστάσεως ταμείου χηρών και όρφανών; Ειξεύρει πόσα σχολεία και άσυλα λαϊκά ειχαν ιδρυθη τάς ήμέρας εκείνας δια τα μικρά των προσφύγων; Ειξεύρει πόσαι χιλιάδες μερίδες συσσιτίου διανεμήθησαν τότε καθ' έκάστην από εκατοντάδας γυναικείων χερῶν και εις τας Αθήνας και εις τον Πειραιά; Ειξεύρει ποιος έσκέφη και τον στρατόν άκόμη του Γαριβάλδη να προπέμψη με δώρα και με στεφάνους από άνην, όταν ανεχώρει από την Ελλάδα και ποιος άκόμη έστειλε χιλιάδας τεμαχίων άσπρορούχων εις τον γυμνητεύοντα στρατόν μας των συνόρων; Και ειξεύρει, κατά τας έντυπώσεις των ανταποκριτών των ξένων έφημερίδων, ποιον υπήρξε το φωτεινόν μέρος του πολέμου εκείνου; Η δ' άσας ή πατριωτική, ή θαυμασιώς οργανωμένη των γυναικῶν της Ελλάδος.

Άλλ' όλα αυτά εάν τα ειξεύρουν οι ξένοι δημοσιογράφοι, τα άγνοει προφανώς ο κ. άρθρογράφος της Ακροπόλεως. Ίσως τάς ήμέρας εκείνας άπουσίαζεν εις τα σύνορα και ίσως ή μέθη των πολεμικών άνδραγαθημάτων του και των προς την

πατρίδα ύπηρεσιών του τον ειχε τόσον θαμβώσει, ώστε να μη προσέχη εις τοιαύτα μικρά και άσήμαντα πράγματα. Ή ίσως θα εύρισκε και πάλιν ότι αι γυναίκες εκείνας είναι άνάξιαι να λέγονται πατριώτιδες, διότι ειξεύρουν γαλλικά, — μερικκι μάλιστα ειξεύρουν και άγγλικά και γερμανικά — διότι ήσαν ευπρεπώς και καλαισθήτως ένδυμέναι, ή διότι μετέβαιναν και ήγόραζαν μόναι των εις τα έμπορικά τα ένδύματα και τα έπιπλα και τα σκεύη και τα τρόφιμα τα αναγκαιούντα εις τα νοσοκομεία των και εις τα συσσιτία των.

Βλέπετε εις τον κόσμον αυτόν ο καθείς έχει διαφορετικήν των πραγμάτων αντίληψιν. Σεις έννοείτε πατριωτισμόν να ύβρίζετε, ταπεινόνετε και έξευτελιζετε, τι καλλίτερον και πατριωτικώτερον ύπάρχει εις τον τόπον σας, — εάν είναι τόπος σας ή Ελλάς, διότι μου επιτρέπεται να άμφιβάλω. — Και ήμεις αι γυναίκες νομίζομεν πατριωτισμόν να κάμνωμεν, ό,τι ήμπορούμεν και ό,τι μάς επιτρέπουν να κάμνωμεν καλόν και ώραϊον και όταν η πατρις έχη ανάγκην, ως εν ώρα πολέμου, και όταν ως σήμερα εν ειρήνη έχη ανάγκην δράσεως και εργασίας όλων των τέκνων της δια να όρθοποδήση.

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Η άνταρσία του Κριεζώτου και ο ύπασι- δότης του Βασιλέως Όθωνος Χα- τζηρηότου.

Ο γράψας εν τη Άστραπή, περιγράφων λεπτομερώς τα κατά την νύκτα της 3 Σεπτεμβρίου λαθόντα χώραν (1843) και την επιτηδειότητα μεθ' ής ο Καλέργης και Μακρυγιάννης επέτυχον της συμμετοχής του στρατού εις το πραξικόπημα, και όχι του λαού, ως προείπον, εισέρχεται εις την εξιστόρησιν των μετ' αυτήν γενομένων, την πτώσιν του Υπουργείου Μεταξά, και την άνοδον του Κωλέτη εις την άρχήν, και την έναντίον αυτού άνταρσίαν του Γρίβα, του Παπακώστα, Φαρμάκη και Κριεζώτη. Άλλ' ως προς την άνταρσίαν του Κριεζώτου πλανάται, διότι αυτή έλαβε χώραν κατά το 1849, ο δε θάνατος του Κωλέτη εγένετο εις το 1847. Σημειώνω τουτο ιδιαιτέρως, δια να αποδείξω, ότι όλοι αυτοι αι άνταρσiai δεν ειχον πλέον λόγον, διότι οι πόθοι όλων αυτών των όπλαρχηγών των συμετασχόντων εις την 3 Σεπτεμβρίου έπληρώθησαν και οι Συνταγματικοί θεσμοί έλειτούργουν κανονικώς, ή δε αντιπολίτευσις των έναντίων του Κωλέτη ήτο παράλογος.

Άγνοών ταύτα ο γράψας, λέγει, ότι ο Κριεζώτης έστασίασεν, έμπορούμενος υπό υπερόχων πολιτικῶν ιδεών, τας οποιας ήναγκάσθη τρόπον τινά να επιβάλλη έστω και δια μέσων ήκιστα νομίμων, τη βοθηθείς ληστών και περιτριμμάτων της άγοράς.

Και εις τον ρόον της άφηγήσεώς του ο γράψας λέγει (φύλλον Άστραπής 16 Ιουλίου 1902) ότι ο ύπασιπστής του Όθωνος Χατζηρηόστου απαρακαθήμενος εις το γεύμα της Αύ-

λης, όταν άνηγγέλθη υπό των περιχαρῶς συγχαίρόντων τον Βασιλέα Αύλοκολάκων ύπασιπστήν ότι η στάσις κατέπυσε και ότι έπληρώθη ο Κριεζώτης κατά την αίματηράν μάχην έξεφρασε την δυσρέσειάν του ζωηρῶς λέγων: *αείτε κρημα να χαιρώνται επί τη άπωλεία επιφανούς Άγωνιστού, συντελέσαντος εις την άνεξαρτησίαν του Έθνους*.

Τούτο δύνάμει να βεβαιώσω, ότι είνε άνακριβές, διότι παρευρισκόμην εις αυτό το γεύμα, όταν ήλθεν η είδησις της διαλύσεως της στάσεως. Και πρώτον ουδεις των Αύλικῶν έξεδήλωσε προς τουτο χαράν, άλλ' ουτε η στάσις ύπηρεζεν αίματηρά, άλλ' άνάίμακτος χάρις εις την στρατηγικήν ικανότητα του Γαριβιώτου Γρίβα: ουτος ιδών, ότι ο Κριεζώτης περιστοιχίζετο υπό χωρικῶν της Ευβοίας και άνθρώπων των δρόμων, έσκέφη ότι ήτο λυπηρόν να δώση συστηματικήν μάχην, και να αίματοκυλισθη ο τόπος δια την άνοησίαν του Κριεζώτου. Και διέταξε τον Άξιωματικόν του Πυροβολικού Σπύρον Σκουζέ να ρίψη μίαν ή δύο βολάς, όπως τους εκφοβιση. Ο νεός όμως Σκουζές φύσει ζωηρός, έσκόπευσε τον άρχηγόν και επέτυχε, πληγώσας αυτόν σοβαρῶς εις τον καρπόν της χειρός, ήτις έκρέματο μη άποκοπέισα έντελῶς. Τότε διηγούνται την ψύχραιμον του Κριεζώτου γεναιότητα, όστις άπου διέταξε τον ιατρόν να αποκύψη την χεϊρά του, έθύθισεν έπειτα τον βραχίονα μέσα εις ζέουσαν πίσσαν δια να σταμκτήτη την αίμορραγίαν, χωρίς να εκφέρη γογγυσμόν πόνου, άλλ' ύβρίζων μόνον, ως ύβρίζων συνήθως οι πκλαιοι αυτοι άτρόμητοι πολεμισται τους άντιπάλους των. Όταν όμως μετὰ την εγχείρησιν άντελήθη την εκπληκτικήν άρρώσιν των άνδρων του, έννόησεν ότι δεν ύπάρχει έλπίς, και επίβιασθεϊς πλοίου τινός άλιευτικῶ με δύο πιστοῦς ύπηρετάς του, κατέφυγεν εις Σμύρνην.

Η δε φράσις του Χατζηρηόστου παρεμορφώθη έντελῶς. Είπε περίπου ταύτα με την άτελη γνώσιν της Έλληνικής γλώσσης: *Αυτό καπετάνο Γκριζώτη παληάρι καλό, γεννημένο μεσ' τα βόδια. Πορεί καρδιά μου γι' αυτό, μα κεράλι τιποτε, μάλα λόγο*.

Άλλά ποιος ήτο ο Ύπασιπστής Χατζηρηόστου, όν εξαίρει ο γράψας των λοιπών αύλικῶν; Καταγόμενος εκ Βουλγαρίας και δι' αυτό και άτελῶς γνωρίζων την ελληνικήν, έξεπληξε πολλάκις τους Βασιλεῖς δια της έπιτυχοῦς κρίσεώς του και επί των προσώπων και των πραγμάτων. Έξεπληξε δε και συνεκίνησε μέχρι δακρύων, τους συναδέλφους του πληρεξουσίου της πρώτης Συνελεύσεως του 1844, και όλον το άκροατήριον, οτε άνελθόν το βήμα, τολμηρῶς και λακωνικώτατα κατεκεράυνωσε τους άντιπάλους του εις το ζήτημα της Αύτοχθονίας και Έτεροχθονίας ομιλήσας έναντίον του χωρισμού του Έλληνισμού. Ίδιαιτέρως δε επετέθη και κατά των πληρεξουσίων Θεοδώρου Γρίβα και Κριεζώτου του; όποιους και απέφευγε πάντοτε μετὰ την επιψηφίσιν του χωρισμού.

Ότι δε ειχε δίκαιον, ο Χατζηρηόστου να καταπολεμη τον χωρισμόν άποδεικνύεται και εκ του ότι και ο Άγγλος στρατηγός φιλέλλην Τζώρτζ, ο παριστάμενος εις την Συνέλευσιν κατά την συζήτησιν της Αύτοχθονίας και Έτερο-

χθονίας άνήλθεν εις το βήμα και εν προφανεί συγκινήσει άπεκάλεσε τους υπέρ του χωρισμού γαιδούρα, δια την ιδιοτέλειαν, μεθ' ής, έλαφρῶ τη συνειδήσει, διεκύβευσιν το μέλλον της Ελλάδος. Και ο Βασιλεύς Όθων συμεμερίζόμενος την γνώμην του Χατζηρηόστου και καιρίως λυπηθείς δια την άπερίσκεπτον αυτήν άπόφασιν της Συνελεύσεως, έδειξε εις τον έξω Έλληνισμόν, ότι εν τη καρδία του, δεν όχωρίζετο το Έθνος εις Αύτοχθονας και έτεροχθονας. Και δια τουτο προσέλαβεν ευθύ; άμέσως τότε ως ύπασιπστής αυτού τον Χατζηρηόστου εκ Βουλγαρίας, τον Σπυρομήλιον εκ Χιμαράς, τον Καρατάσον εκ Μακεδονίας και τον Μπούτζαρην εκ Ήπειρου.

Τους Αύλικούς εν τούτοις εν γένει άποκαλει ο γράψας αύλοκόλακας. Ποία μεγάλη κτηχρησις γίνεται και μέχρι των ήμερών μας της λέξεως αυτής, ή οποία πληγώνει μόνον και έξευτελιζει ασκόπως!

Διότι επί τέλους είνε εγκληματικόν να άποδίδεται ο έξευτελιστικός αυτός τίτλος του Αύλοκόλακος εις τον Άντώνιον Κριεζήν τον μοχλόν τουτον της Έλληνικής έλευθερίας, τον Γεώργιον Σαχίνην τον έπονομασθέντα Σαχίνην-Τουρκική λέξις σημάκινουτα λέοντα-δια τας έκτάκτους πολεμικάς άρετάς του, τον Δράκον τον υιόν του μεγαλουργήτηντος Σουλίουτου Δράκου τον τύπον τουτον της ύψηλοπροσύνης και του ίπποτισμού: ουτοι ήσαν οι ύπασιπσται οι παρευρεθέντες εις το ιστορικόν εκείνο γεύμα, οι όποιοι τόσον άδίκως ύβρίζονται, ενῶ καθήκον του ιστορικῶ είνε να άναδεικνύη τους αξίους τιμής και να προβάλη αυτούς ως παράδειγμα εις τας νεωτέρας γενεάς.

ΤΟ ΜΟΝΑΧΟΝ ΕΔΡΑ ΤΗΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

Άπό τας νεωτέρας πόλεις της Ευρώπης όλης, το Μόναχον δύναται να όνομασθη ή κατ' έξοχην πόλις της γραφικής τέχνης καθ' όλους τους κλάδους και τα έξαρτήματά της. Όχι τόσον δια το καλλιτεχνικόν παρελθόν της, ως είναι τόσαι ιταλικαι πόλεις, άλλὰ δια το παρόν, κατά το οποίον η Γραφική βασιλεύει κυρίαρχος θεότης, άπασχολούσα πληθόν γυναικῶν και άνδρων. Και συμβαίνει σήμερα εις το Μόναχον ότι συνέβαινε με τους αρχαίους λαούς, εκαστος των όποιων έλάτρευε και ιδιαιτέρων θεότητα. Εις τας Αθήνας, την πόλιν του Κκλου, θεα πολιοῦχος και κορυφαία φίνεται η θεα της σοφίας Αθηνά, επί πλέον ως οδηγός εις εκαστον δρόμον ή κεφαλή του τρισμεγίστου Έρμου. Η Κόρινθος εις την λατρείαν της Αφροδίτης αφιέρωνεν άκόμη και κόρας. Εις την Κνίδον της Καρίας όπου ύπηρεχε και το άθάνατον του Πραξιτέλους έργον, το εκ λευκού μαρμάρου άγγλμά της ύπηρεχον οι μέγιστοι αυτής ναοι και λάτρες. Εις την Ρώμην η Vesta κατείχε τη είσοδον εκάστης οικίας και ούτω καθεξής. Εις την πόλιν δε αυτήν μετὰ παρέλευσιν τόσων αίωνων, και εις εποχήν βίου υπό άλλας συνθήκας φίνεται η τέχνη να μετεβλήθη υπό της φαντασίας εις ιδανικόν τι, προς τόποτον ύψωσε βωμούς και έστησε θυσιαστήριον. Όποθεν και αν διέλθη τις βλέπει και τι σχετικόν προς αυτήν εδῶ κατάστημα πωλούν είδη αυτής, εκει μία επιγραφη

διδασκάλου ζωγραφικής άλλου οίκου αναλαμβάνων την μεταφοράν, ή πώλησιν έργων και ή δημοσιογραφία ασχολουμένη ευδοκιμώτατα με την γραφικήν, απεριθωσισα τα εκθέματα και τα είδη και τους εκθέτας κατ' όνομα και ό,τι προς αυτήν σχετίζεται με κρίσεις και επικρίσεις.

Η λατρεία της εξηπλώθη εις όλκας τας τάξεις της κοινωνίας· έφθασε τα άνωτατα αυτής στρώματα, όπου και λατρεύεται με σεβασμόν. Οί εις την κατηγορίαν αυτήν ανήκοντες έρχονται των ώραιων τεχνών όνομαζόμενοι, διοργάνωσαν έσχάτως μίαν έκθεση, ήτις και το άρμόζον εις αυτήν όνομα έφερε (Amateuranstellung), της οποίας ή έναρξις έγεινε την 15 Ιανουαρίου και διήρκεσεν έξ ήμέρας. Εις αυτήν εξετέθησαν έργα βασιλέων, πριγκήπων, άριστοκρατών, τιτλούχων έν γένει, πολλά δέ τούτων επέσυραν τον θαυμασμόν και τον δίκαιον έπαινον των κριτικών. Δέν έλαβον μέρος μόνον οί πριγκηπικοί του μέρους οίκου, αλλά και ξένοι μεταξύ των όποιων ή Α. Μ. ο βασιλεύς της Πορτογαλίας, αί πριγκήπισσαι και αρχιδούκισσαι της Αυστρίας Στεφανία Γαβριέλα, Ισαβέλλα, Μαργαρίτα και Γερμάνη, και άλλοι εκ Παρισίων και Βρυξελλών.

Τα εκθέματα ήσαν όλα ώραία, εις τα όποια προσετέθησαν και ή ποικιλτική και τριχαπτοποιία. Πλήθος εικόνων· έλαιογραφία, ύδρογραφία, pastel κάρβουνον, και χαλκογραφήματα, και πυρογραφία πολλή, ή κόμησσα Τερέζα Fugger-Glott δις πυρογραφίας παρίστανεν όλον τό πάθος του Σωτήρος, εις δεκατέσσαρας μικράς εικόνας, χωρίς να μεταχειρισθί διόλου χρώμα· μεγάλη συλλογή επιστολικών δελταρίων, έπεξεργασμένη λαμπρως υπό των Κυριών, και ξυλογλυπτική, και πλαστική ως της βαρωνίδος Μαρίας Bodmann και της Κυρίας Miller, και άλλα πολλά, relief ή μη ώραία· Άξιοσημείωτος ήτο ή επί πορσελάνης, ύάλου, έλεφαντόδοντος και περγαμνηής ζωγραφική των Κυριών και δεσποινίδων, προσωπογραφία των οικογενειών των, και το πογραφίαι επίσης, εκ των όποιων ήσαν κατασκευασμένα διάφορα κοσμήματα ως καρφίτσαι, περιδέραια, βραχιόλια, οικιακά σκεύη, και πτυχία επί περγαμνηής, ζωγραφισμένα και επί μετάξης πολλή ύδρογραφία, ως ριπίδια, μαξηλάρια γωνία, δεσίματα βιβλίων, ήμερολόγια κτλ. και έν ριπίδιον ζωγραφισμένον υπό του βαρόνου Beichlin von Melclegg επί δέρματος φασιανού ώρατον. Ποικιλτικής και τριχαπτοποιίας application μέγας αριθμός έργων. Η Κυρία Gutleben ένκέντησεν έν ridicule δις θέατρον επί λευκής μετάξης δις χρυσοῦ, αντί δέ των συνήθων μαργκριτών μετεχειρίσθη καράκια ρόδινα· ως σχεδίσματα και έργα σία θαυμασίον

Και άφου ό λόγος περί ώραιών έργων δέν ήμπορεί να παρελθί τις έν σιωπή τό έργον της εκ Δρέσδης δεσποινίδος Klara Ripberger, ή οποία συνέλαβε την ιδέαν ν' αντιγράψη την Sixtinische Madonna του Ραφαήλου δις βελόνης και μεταξίνης κλωστής και τό κατώρθωσε. Το έργον της τόσο ένθουμάσθη υπό των κριτικών, ώστε να μη τό όνομάσουν ποικιλτικήν, αλλά ζωγραφικήν της βελόνης. Ο τύπος επανειλημμένως προέτρεψε προς έπίσκεψιν αυτού. Πως κατώρθωσεν ή δεσποινίς ν' απομιμηθί τον μέγαν καλλιτέχνην δις βελόνης και κλωστής εις τό φως την σκιάν και τό ήμισιον, είναι βέβαια μυτήριον τό όποιον φυλάττει δι'

εαυτήν. Μηδ' γίνη δέ σύγχυσις του λόγου, και εκληρθί ως απομίμησις του Gobelin, ή οποία εργασία είναι τόσο του συρμού και αντιγράφεται υπό των ζωγράφων τώρα. Όχι εινε όλως διόλου νέκ έφευρέσις ιδιική της κεινοφανής εργασίας. Το έργον τουτο άφου έγύρισε πολλά κέντρα της Ευρώπης, και εις τους Πκρισίους έλαβε χρυσοῦν μετάλλιον, εξετέθη τώρα και εις τό Μόναχον.

Τό κομητάτον δέ τό διοργανώσων την «Amateuranstellung» είχε σκοπόν ευεργετικώτατον, ό όποιος έγεινε προς όφελος του «Marianum». Τουτο εινε κατάστημα, ώρισμένον δις πτωχάς κόρας έως ότου εύρουσιν εργασία ή θέσιν και τοποθετηθούσιν. Όχι όλα, αλλά μέρος των έργωντων έδώρησαν οί εκθέται εις τό κομητάτον· τα αντικείμενα αυτά επωλήθησαν, και δις τα μη πωληθέντα διοργκνώθη λαχείον, τους αριθμούς του όποιου επώλουν αί Κυρίαι του κομητάτου εις τους έπισκέπτας της εκθέσεως, και ή κλήρωσις αυτού ώρίσθη δις την 14ην Φεβρουαρίου.

Μόναχον

Μαρία Πινέλλα

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ ΤΩΝ ΩΡΑΙΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ

Αί αίθουσαι και τα νευρόσπαστα.

Β'.

Δέν είναι μόνον αί πωλήτριαι των μεγάλων καταστημάτων κομψαί και πολυτελείς, αλλά και αι αίθουσαι της υποδοχής των πελατριών είναι άνάλογοι προς την καλαισθησίν, ή οποία βασιλεύει εις αυτά. Πολύ συχνά έν αρχαίον μέγαρον, ήσυχον, σιωπηλόν και μεγαλοπρεπές, περιβεβλημένον εις τό άριστοκρατικόν μεγαλείον του, χρησιμεύει ως κτίριον των μεγάλων εργοστασίων των συρμών. Συχνά ιστορικόν οικοδόμημα, μέσθ εις τό όποιον δέν φαίνεται διόλου οικιαζομένη υπό της μετάξης ή άνάμνησις του μεγάλου άνδρός, όστις τό εκκτοίκησε, χρησιμεύει επίσης ως ένδιαίτημα των μάγων του συρμού. Άνέρχεσθε μέσθ εις μεγαλοπρεπή σιγήν τας μαρμαρίνας κλίμακας βυθίζουσα επί ταπήτων περσικών, οί όποιοι σθς έμποδίζουν να ακούσετε και αυτά τα βήματά σας. Και ένω εις τό άπέραντον αυτό κτίριον ζούσιν και εργάζονται και κυκλοφορούσιν χίλιοι άνθρωποι, δέν βλέπετε κανένα, δέν ακούετε κανένα. Σθς εισάγουσιν εις μίαν άπέραντον αίθουσαν, εις την όποιαν νομίζετε ότι εύρίσκεσθε σεις μόνη.

Οί τοίχοι και τα πατώματα είναι φαιά ή λευκά, δηλαδή χρωμάτων ήσυχων, αλλά και πολύ φωτεινών ένταυτώ, μέσθ εις τα όποια κάθε χρώμα φορέματος αναδεικνύεται ώραιότερον. Και εις τας μεγάλας αυτές λευκάς αίθουσας άπέραντοι θάμνοι μεγαλοπρεπών άνθών εκτείνουσιν μέχρι της στέγης τους άνθισμένους κλώνους των, ένω κίνιστρα ρόδων και μενεξέδων φυσικών σκορπιζούσιν περίξ τό δικριτικόν και λεπτόν άρωμά των.

Μία ώραία επί της υποδοχής πωλήτρια παρουσιάζεται αίφνης. Όμιλεί χαμηλοφώνως, ανταλλάσσει μερικάς ιδέας και σκέψεις με την πελάτιδα και έπειτα εγειρείται, ανοίγει μίαν θύραν και άλλη ώραία και πλουσιώτατα ένδυμένη κόρη, όμοιάζουσα κατά τό σώμα και την στάσιν προς την πελά-

τιδα προχωρεί προς αυτήν. Βαδίζει βραδέως και μεγαλοπρεπώς, διέρχεται πρό των ξένων κυριών στρέφεται περί αυτές, επιδεικνύεται από τα πλάγια, από τα εμπρός, από τα όπίσω, άπουακρίνεται, επκίερχεται και πάλιν, κμπτουσα τό σώμα εις διαφόρους χροιωμένους κινήσεις και άπέρχεται με την κοκκίτικη, κερκλήν της ύψηλά. Είναι τό νευρόσπαστον, ή ζωτικη κόρη και μεταδίδει να ένδυθί άλλο φόρεμα. Έπικνκρίνεται και πάλιν έντός όλίγων στιγμών και πολλάκις αξιοπρεπής και υπερήφανος διέρχεται θριαμβευτικώς πρό της χρυσής ασχημίας πλουτίας πελάτιδος. Η φύσις αποζημιώνει ένίοτε δις τας άδικίας της τύχης και διασκεδάζει σχηματίζουσα με αίμα πλουσιών καλλονάς αληθώς άριστοκρατικάς.

Άλλ' όταν ή ώραία κόρη τελειώση τό έργον της της παρελάσεως πρό των πελατριών, επιστρέφει εις τό κοιντό του νευροσπάστου όπως λέγεται τό στενόν και ασφυκτικόν διαμέρισμα εις τό όποιον ένδύεται και εκδύεται, ένίοτε έως εξήντα φοράς την ήμέραν. Όταν δέν δοκιμάζει και δέν κάμνη παρελάσεις, μένει εκεί, ξεπεσμένη μεγαλειότης, μέσθ εις την θήκην της, ή οποία είναι μακρύ και στενόν μακρον μετκζωτόν φόρεμα, επί του όποιου βάζει τα προς εκθεσιν και επιδειξιν φορέματα, χωρίς να έρχωνται αυτά εις επαφήν με τό σώμα της. Έπάρχουν έν τούτοις και οίκου συρμών εις τους όποιους τα νευρόσπαστα μένουσιν όλην την ήμέραν με τράχηλον και βραχιόνας γυμνούς, κατά την χειμερινήν ιδίχ περιόδον των χορών και των γευμάτων, καθ' ήν είναι υποχρωμέναι να δοκιμάζουσιν φορέματα decolletés. Και τότε μέσθ εις τα άνθοστολισμένα σκλόνια δίδουσιν την ιδέαν ώραιών κυριών του μεγάλου κόσμου, αί όποια εξέρχονται από έπίσημον γεῦμα, ή ανακένουσιν με χροιωμένην όκηνησιν την στιγμήν της έναρξεως του χορού.

Άλλά την ιδέαν αυτήν μόνον αυτά αι ίδιαι δέν την συλλαμβάνουσιν ποτέ, άλλ' ούτε έχουν κειρόν και διάθεσιν, καταδικασμένοι να αλλάσουσιν κάθε πέντε λεπτά φόρεμα, να σκέπτανται πράγματα άνύπαρκτα δι' αυτές. Ειξεύρουσιν κλά ότι τα φορέματα, τα όποια τό ιδιόν των κάλλος άνκδεικνύει ώραιότερα, δέν θα γίνουσιν ποτέ ιδικά των και δι' αυτό δέν βλέπουσιν την ώραν, ποτε να απαλλαγούσιν από την πολυτέλειαν αυτήν, την φανταστικήν. Και με την τελευταίαν πελάτιδα ή μαγεία του μυθώδους πλούτου εξαφανίζεται και τό νευρόσπαστον μέσθ εις τό άπλουδν μάλλινον φορέματάκ τοο γίνεται πάλιν ή μικρά εργάτις, ή τρέχουσα με ώραίας κινήσεις Ταναγραίας κόρης προς τό πενιχρόν οικογενειακόν της άσυλον.

Παρισινή

ΤΟ ΝΕΟΝ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΝ

Δέν ειχεν ακόμη καλά, καλά εξέλθει του δωματίου του λοχαγού ή δυστυχής μητέρα του, και εκείνος με έν αιφνίδιον σπασμωδικόν τίναγμα έπαυσε να ζή. Η κ. Λάιν άντελήθη πρώτη ότι ό λοχαγός ήτο νεκρός και εκάλεσεν άμέσως τας δύο μισθωτάς γυναίκας της ύπηρεσίας, όπως σαθανώσουσιν τό πτώμα. Άφου δέ έσύτησεν και εις αυτές και εις τους

άνδρας συναδέλφους της να μη κάμουν λόγον εις κανένα δις τον θάνατον αυτόν, εκλείσε τό δωμάτιον με τας δύο φύλακας και εξήλθεν. Ο οικονομός του νοσοκομείου, εφωδιασμένος με τό πιστοποιητικόν του ίατροῦ μετέβη άμέσως να φροντίση τα της άδείας της κηδείας, ένω ή δις Νιήδου έλάμβανε διαταγήν να είδοποιήθη τους θείους του νεκρού και συνεννοηθί μετ' αυτών περί των λεπτομερειών της εκφοράς.

Η μητέρα του δέν είδοποιήθη άμέσως περί του θανάτου του. Η Άννα την ώδήγησεν εις τό δωμάτιον του άλλου υίου της, άφου διήλθην μαζή δις του κοιτώνος και των έλαφρά πληγωμένων και των επικινδύνως, μεταξύ των όποιων ήτο και ό δυστυχής άκρωτηριασμένος. Η θεα του τελευταίου τούτου ειχε κάμει ιδιαιτέραν έντύπωσιν εις την κ. Δερη. «Όταν σκέπτομαι ότι και και τα παιδιά μου ήμπορούσαν να γείνουσιν έτσι αισθάνομαι κάποιαν ανακούφισιν εις την μεγάλην μου λύπην. Διότι επί τέλους έσως σωθί ό Ντιντής μου, ειπε. Και τό τραῦμα του Άλέκου μου είναι άκίνδυνον, ως λέγετε. Και έτρεξε προς τό δωμάτιον τό τελευταίον, εις τό όποιον μεταξύ τριών κλινών μία μόνον ήτο κατειλημένη από τον νεώτερον υιον της.

Η συνάντησις των ήτο σπαρρακτική. Όλος ό πόνος ό όποιος εξεχειλιζεν από την ψυχήν και των δύο εξέσπασεν εις χείμαρρον δακρύων άκράτητον, εις ένα θρήνον με λυγμούς τόσον περισσώτερον όδυνηρόν, όσον ή άγωνία της άμφιβολίας, εθασάνιζε και τους δύο, χωρίς ούτε ό εις, ούτε ή Άλλη να τολμούσιν να άναφέρουσιν τό όνομα του άχρησμένου νεκρού.

Η Άννα τους άφησε να κλαύσουσιν, χωρίς να φοβηθί την μεγάλην αυτήν συγκίνησιν δις τον άσθενή. Ησθάνετο ότι τα δάκρυα εκείνα έπρεπε, ήτο άνάγκη να χυθούσιν, έτσι άδελφωμένα, έτσι στοργικά δις να έλαφρώσουσιν τας δύο αυτές ψυχάς από τον έφιάλτην της άγωνίας ή οποία τας επίεζεν, δις να άνακουφισθούσιν, δις να παρηγορηθούσιν. Και όχι μόνον αυτό. Άλλά και αυτή σθηγιμένη εις την θύραν, με τα χέρια της δεμένα όπίσω εις την μέσην της, με τό κεφάλι άκουμβισμένο εις την μαρμαρίνην κολόνκν, χλωμή, χλωμή, ως άνθρωπος ό όποιος άφου επάλκισε τώσας ήμέρας κατά τώσων αντίθετων αισθημάτων και εξήλθε νικητής κατά τώσων ποικίλων συγκινήσεων, επί τέλους καταπονεΐται, άφησε να τρέχουσιν και τα ιδικά της δάκρυα, χωρίς λυγμούς, χωρίς την έλαχίστην των μυών του προσώπου της σύσπασιν. Ητο ή άφωνος εικών της λύπης τόσον μεγαλητέρας, όσον τα αίτια, τα όποια την επροξένουσιν ήσαν ποικίλα και έντελώς ξένα μεταξύ των. Και μόνη της ένω έκλαιε και και έβλεπε να κλαίουσιν, άνέλυε τον πόνον της και τον έταξινομούσε και τον έμελετούσε και τον έσύγγρινε με τον πόνον της μητέρας εκείνης και εύρισκεν ότι μέσθ εις την ζωήν της την τόσον ευτυχισμένην έως την στιγμήν αυτήν, ειχε δικαίωμα επί τέλους ή τύχη να δοκιμάση και αυτήν και ή συμφορά να την πλήξη και ή όδύνη, ή οποία εινε άναπόσπαστος άλλων σύντροφος να την πληγώση με τό φαρμακερόν βέλος της.

Άφ' ής στιγμής, μετὰ την έντροπισμένην εκείνην φυγήν εις την όποιαν την παρέσυρεν ό άνδρας της, έχωρίσθη-

σαν, δὲν εἶχε λάβει καιρὸν νὰ σκεφθῆ, νὰ ζητήσῃ νὰ ἰδῆ καλὰ, μέσα εἰς τὴν ψυχὴν τῆς καὶ μέσα εἰς τὴν ἰδικὴν του ψυχὴν, ἀλλ' οὐτὲ νὰ ὑπολογίσῃ ποίας συνεπειᾶς ἤμποροῦσε νὰ ἔχῃ τὸ ἀπρόοπτον ἐκεῖνο περιστατικόν.

Ἀπὸ τὴν Λάρισσαν, εἰς τὴν στιγμὴν τοῦ μεγάλου πκνικου, ἔπρεπε νὰ τρέξουν, νὰ φύγουν γρήγορα διὰ νὰ σώσουν τοὺς πληγωμένους, τοὺς ὁποίους ἔστρωσαν ὀπίσω των, καὶ τὸσους ἄλλους, τοὺς ὁποίους ἐγκατέλιπον οἱ φυγάδες εἰς τὰ νοσοκομεῖα.

Καὶ κατώρθωσαν πλὴν τῶν ἰδικῶν των τραυματιῶν, φεύγοντες τελευταῖοι, νὰ πάρουν μαζὴ των ἄλλους τριάντα ἀκόμη, τοὺς ὁποίους εἶχαν φέσει ἔως τὸν Βῶλον, καὶ ἐκεῖ παρὰ δώσει εἰς τὸ Νοσοκομεῖον τῆς ἐνώσεως, τῶν Ἑλληνίδων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκουμάτιζεν ἡ Γαλλικὴ σημαία, δεικνύουσα τὴν ἐπὶ τῶν τραυματιῶν παρεχομένην τὴν ἐπικίνδυνον στιγμὴν ἐκείνην προστασίαν τῆς φίλης ξένης δυνάμεως.

Ἐπειτα καὶ ἡ ἐρήμωσις τοῦ Βῶλου καὶ ὁ πανικός ὁ ὁποῖος ἐδασίλευε κέκευ, ἡ καὶ ἐπιβίβασις εἰς τὸ πρῶτον νοσοκομεῖον ἡ Θεσσαλία, τὸ ὁποῖον γυναῖκες καὶ πάλιν εἶχαν διοργανώσει καὶ αἱ συγκινήσεις τῆς στιγμῆς τῆς ἀναχωρήσεως, μετὰ τὴν θέαν ἀπὸ τοῦ ἀτμοπλοίου τῶν Τουρκικῶν στρα-

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΤΟΥ ΝΕΡΟΥ

Ζούσε μιὰ φορά, στὰ περίχωρα τοῦ Anney ἓνας πλούσιος χωρικός, ποῦ εἶχε ἓνα σπίτι μ' ἓνα ὠραῖον περιβόλι γεμάτο καρποφόρα δένδρα, τὸ ὁποῖον ἔφτανε εἰς τὴ λίμνη. Σ' αὐτὸ τὸ περιβόλι ἦτανε μιὰ κερασιά ποῦ ἔκανε τὰ καλλίτερα κεράσια τοῦ τόπου. Μονάχα κάθε χρόνον πρὶν νὰ προφτάσῃ ὁ νοικοκύρης νὰ κόψῃ τὰ γινομένα κεράσια, κάποιος τὰ ἔτρωγε τὴν νύχτα καὶ δὲν ἄφηνε παρὰ τὰ κουκούτσια γιὰ αὐτόν. Ὁ χωρικός αὐτός εἶχε δύο γιουὺς τὸν Ἄνρϊκ καὶ τὸν Μορισεῖ. Ἀπεφάσισε λοιπὸν μόνις ἔγειναν τὰ κεράσια νὰ βάλῃ τὸ μεγάλο γιουὸ του Ἄνρϊκ νὰ φυλάξῃ ὅλη τὴν νύχτα, κοντὰ στὴν κερασιά, γιὰ νὰ πιάσῃ τὸν κλέφτη, ἀλλ' αὐτός ἦτανε φοβερός ὑπναρῆς καὶ ἔτσι πρὶν φτάσουν τὰ μεσάνυχτα, ἀποκοιμήθηκε καὶ τὰ ξημερώματα ποῦ ξύπνησε ἤρε πάλι φαγομένα τὰ κεράσια.

Τὸν ἄλλο χρόνον τὴν ἴδια ἐποχὴν ὁ μικρότερος ὁ Μορισεῖ πῆγε τὴν νύχτα νὰ φυλάξῃ τὰ κεράσια. Αὐτός δὲν ἐκοιμότανε εὐκολα, ἔπειτα ἀγαποῦσε καὶ μιὰ ὁμορφὴ γειτονοπούλα του τὴν Διονυσία καὶ ἤθελε νὰ τῆς πᾶν ἓνα πανεράκι κεράσια τὸ πρωῖ. Τὰ φύλαγε λοιπὸν καλὰ.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ἦτανε πανσέληνος, εἶδε δὲν κουνιέται τὸ ψηλὸ χορτάρι καὶ παρουσιάστηκε ἓνα μεγάλο φεῖδι μὲ μᾶτια λαμπερὰ ὡς σμαράγδια, τὸ ὁποῖο πῆγαινε ἴσια στὴν κερασιά. Τὴν στιγμὴν ποῦ τὸ φεῖδι ἄρχισε νὰ κουλουριάξεται τριγύρω στὴν κερασιά ὁ Μορισεῖ τὸ σιμάδεψε καὶ ἔρριξε τὴν σαῖτα του μέσα στὸ λαμπερὸ μᾶτι του. Τὸ φεῖδι σφύριξε ἀπὸ πόνο καὶ ἔφυγε ἀπὸ τὸ μέρος ποῦ φάνηκε. Μόλις ξημέρωσε ὁ Μορισεῖ εἶδε πῶς τὸ χορτάρι εἶχε σημάδια ἀπὸ αἶμα φώναξε τὸν ἀδελφὸ του καὶ οἱ δύο ἀκολουθοῦντες τὰ σημάδια ἔφταναν στὴν ἄκρην τῆς λίμνης.

— Βέβαια ἔπρεπε μέσα στὸ νερὸ, ἀλλὰ θὰ τὸ πιάσω ζωντανὸ ἢ πεθαμένο.

Ἐδῆσε ἓνα σκοινὶ στὴ μέση του καὶ εἶπε στὸν ἀδελφὸ του πῶς ἀποφάσισε νὰ κατέβῃ μέσα στὴ λίμνη.

— Σὺ τοῦ εἶπε, περιμένε με μέσα στὸ περιβόλι καὶ ἄμα θὰ δῆς νὰ κουνιέται τὸ σκοινὶ, ἀνέβασέ με γλήγορα.

Καὶ ἄρχισε νὰ κατεβαίνει σιγά, σιγά, μέσα στὸ νερὸ ὡς ποῦ ἔφτασε κάτω τότε κύτταξε πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ εἶδε τὸ καθάριο νερὸ ποῦ ἔλαμπε. Ἐπειτα ἀπὸ λίγο διέκρινε ἓνα φῶς, σ' ἓνα ἀνοιγμα τοῦ βρά-

τευματῶν, τὰ ὁποῖα νικηθῆσαν κατῆρχοντο πρὸς τὴν πόλιν καὶ ἡ μεγάλη ὀδύνη τῆς μειώσεως, τῆς κατὰ κρέτος ἤτης, τῆς ἐθνικῆς ἐντροπῆς, καὶ τοῦ φυλετικοῦ ἐξευτελισμοῦ καὶ ἀκόμη ἡ ἀγωνεῖα τῶν πληγωμένων καὶ ὁ θάνατος ἐνὸς ἐξ αὐτῶν κατὰ τὴν ἀπὸ Λαρίσσης εἰς Βῶλον μετᾶβασιν καὶ ἡ νυχθήμερος ἀγρυπνία κατὰ τὸ ἀπὸ Βῶλου εἰς Πειραιᾶ ταξείδιον μεθ' ἀλλήλων μαινομένην καὶ τραυματίας ἐγχειριζομένους, καὶ ἡ ἀφιξὶς ἔπειτα εἰς Πειραιᾶ ἡ τόσον συγκινητικὴ, καὶ ἡ ἀνοδος εἰς Ἀθήνας μὲ ἓνα μυστικὸν φόβον, ὅτι καὶ ἔως ἐδῶ ἴσως θὰ ἔφθκνεν ὁ ἐχθρός, καὶ ὁ πόνος, ὁ μέγας πόνος μιᾶς πατρίδος ἐντροπιασμένης, καὶ ἔπειτα ἡ ἀφιξὶς εἰς τὸ σπίτι τῆς καὶ ἡ μεταβολὴ του εἰς νοσοκομεῖον καὶ αἱ φροντίδες τῆς πρώτης ἐγκαταστάσεως καὶ αἱ συγκινήσεις τοῦ θαύματος τῶν θυμάτων, τῶν ἀδίκων θυμάτων τῶν ἀτυχοῦς πολέμου, ὅλα αὐτὰ μαζὴ δὲν τῆς εἶχαν δώσει καιρὸν νὰ σκεφθῆ τὸν ἰδικὸν τῆς πόνον.

Τὴν στιγμὴν λοιπὸν αὐτὴν, μόνη, μὲ συντροφίαν τὴν λύπην μιᾶς δυστυχῆς μητέρας καὶ ἐνὸς τραυματισμένου παιδιοῦ, μέσα εἰς τὸ μικρὸν ἐκεῖνο δωμάτιον, τὸ ὁποῖον ἀμυδρὰ καὶ μόνις ἐφωτίζετο ἀπὸ δύο τρεμοσβύνοντα φῶτα κερῶν, τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐνῶ τὰ δάκρυά τῆς ἔτρεχαν ἡ

χο, προχώρησε πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ ἔξαφνα βρέθηκε ἀνάμεσα σὲ μιὰ πόλι. Ἡ πόλις αὐτὴ ἡ χτισμένη κάτω ἀπὸ τὸ νερὸ ἔμοιαζε πολὺ μὲ τὲς πόλεις τῆς Σαβοῖας, μονάχα τὰ ὑγρά καὶ χορταριασμένα σπίτια τῆς πῶς φαίνονται ὡς νὰ ἦταν χτισμένα πρὸ ἑκατῶν χρόνων.

Ὁ Μορισεῖ πῆρε τὸν πρῶτον δρόμον ποῦ βρέθηκε μπροστά του καὶ ἔφτασε σὲ μιὰ πλατεῖα, φυτεμένη μὲ φιλύρες. Στὴ μιὰ ἄκρην ἦτονε χτισμένο ἓνα παλάτι μαρμαρένιον. Ἐκεῖ μέσα στὴν ἡσυχία ἄκουσεν ἓνα ἦχο ὡς μακρινὸ τραγοῦδι. Τότε ἀπὸ περιέργεια μπῆκε στὸ παλάτι καὶ ἤρε στὴν πρώτη κάμαρα μιὰ ὁμορφὴ κοπέλλα νὰ στρίβῃ πράσινο μετᾶξί μετὰ τὸ κοραλῆνιον ἀδράχτι τῆς καὶ νὰ σιγοτραγουδᾷ. Ἦτανε ἄσπρη ὡς κρῖνος τοῦ νεροῦ καὶ τὰ μᾶτια τῆς εἶχανε τὸ χρῶμα τοῦ σμαραγδιοῦ τοῦ νεροῦ. Τὰ ἐξέλκτα μαλλιά τῆς εἶχανε χρῶμα πολὺ σπάνιον, μοιζῶσαν ὡς τὰ φύλλα τῆν λεύκας ὅταν φυσᾷ ἀέρας καὶ τ' ἀναποδογυρίζε.

— Καλημέρα, ὁμορφὴ τῆς λίμνης, τῆς εἶπε ὁ Μορισεῖ.

— Καλημέρα ὁμορφο παλληκάρι! ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι;

— Ἀπὸ τῆ γῆ, ἐκεῖ ἐπάνω.

— Καὶ τί κάνεις ἐδῶ;

— Περπατῶ.

— Δυστυχισμένε φίλε μου, κακὰ ἐδιάλεξες τὸν περίπατό σου. Αὐτὴ ἡ πόλις εἶνε στὴν ἐξουσία ἐνὸς φοβεροῦ θεριοῦ, σὲ ὁποῖον καὶ ὁ βασιλεὺς, ὁ πατέρας μου, εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ ὑπακούῃ. Κάθε μέρα τοῦ παραδίδουνε μιὰ κόρη εἰκοσι χρόνων, σήμερον εἶνε ἡ σειρά μου, καὶ σ' αὐτὴν τὴν πλατεῖα ποῦ ἔπρασες γιὰ νὰ ῥθῆς ἐδῶ, τὸ τέρας θὰ με κατασπαράξῃ ἀπόψε.

— Αὐτὸ εἶνε μεγάλο ἄδικο, εἶπεν ὁ Μορισεῖ.

Καὶ καθὼς τὴν κύτταξε μὲ θαυμασμό, σήκωσε καὶ ἐκείνη τὰ μᾶτια τῆς καὶ τὸν κύτταξε τὰ βλέμματά τους συναντηθῆκαν καὶ ἀγαπηθῆκαν ἀμέσως.

— Σ' ἀγαπῶ, τῆς εἶπε, καὶ σοῦ ὀρκίζομαι πῶς τὸ θεριὸ δὲν θὰ σὲ φάῃ ἀπόψε θὰ ἔχῃ νὰ κάμῃ μαζὴ μου.

— Ἀγαπημένε μου, τί συλλογίζεσαι νὰ κάμῃ;

— Αὐτὸ εἶνε δικὴ μου δουλειά, Ἀπόψε θὰ εἶμαι καὶ ἐγὼ στὴν πλατεῖα, τὴν ὥρα ποῦ θὰ ῥθῆ καὶ θὰ τοῦ δώσω ἐγὼ φαγητὸ δικὸ μου.

Καὶ ἐνῶ ἔλεγε αὐτὰ ἀκόνιζε τίς σαῖτες του πάνω στὰ ὑγρά μάρ-

μαρα τῆς σκάλας...

Τὴν ἴδια βραδιὰ ἐνῶ ἡ πριγκηπέσσα πῆγαινε στὴν πλατεῖα μαζὴ μὲ τὸν ζύστυχο πατέρα τῆς, εἶδε μεταξὺ τοῦ λυπημένου κόσμου, ποῦ ἐπεριμενε ἐκεῖ καὶ τὸν Μορισεῖ πίσω ἀπὸ ἓνα δέντρο τὴν κύτταξε μὲ γλῶσσα γιὰ νὰ τῆς δώσῃ θάρρος.

Τὴν ἴδια στιγμὴν φάνηκε ἀπὸ τὸ ποῖο σκοτεινὸ μέρος τὸ φοβρὸ θεριὸ καὶ ὁ Μορισεῖ ἀναγνώρισε τὸ φεῖδι τοῦ περβολιοῦ τοῦ πατέρα του. Τὸ ἓνα του μᾶτι ἔτρεχε ἀκόμη αἶμα ἀπὸ τὴν πληγὴν τῆς περασμένης νύχτας. Τότε ὁ Μορισεῖ ἐτοίμασε τὴν σαῖτα του, τὴν ἔρριξε καὶ χτύπησε τὸ τέρας, καθὼς προχωροῦσε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό, γιὰ νὰ φάῃ τὴν πριγκηπέσσα. Στριφογύρισε ἓνα δύο φορές καὶ ἔπεσε πεθαμένο πάνω στὰ μάρμαρα. Μιὰ φωνὴ χαρᾶς ἀπὸ ὅλο τὸ πλῆθος ἐχαίρετῆσε τὸν ἀπελευθερωτὴν, καὶ ὁ γέρος βασιλεὺς τὸν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ ἐκεῖ ἐμπρὸς σ' ὅλον τὸν κόσμον, τοῦ ὑποσχέθηκε τὴν κόρη του γιὰ γυναῖκα.

Παντρεύτηκαν τὴν ἴδια βραδιὰ καὶ ἀμέσως ὁ Μορισεῖ μὲ τὴν ἀγαπημένην του ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος, ὅπου εἶχε ἀφήσει τὸ σκοινὶ, ἀλλὰ δὲν τὸ ἤρε πλέον ὁ ἀδερφός του βαρέθηκε νὰ τὸν περιμένῃ βέβαια, τὸ τράβηξε καὶ ἔφυγε.

Τότε ὁ βασιλεὺς διέταξε ἀμέσως δύο φτερωτὰ ψάρια νὰ φέρουνε στὴ γῆ τὸ νέο ζευγάρι καθισμένο μέσα σ' ἓνα κογχύλη. Τὸ ἀνέβασμα ὅμως δὲν ἦτονε τόσο γλήγορον ὅσο νόμιζαν, γιὰτὶ τὰ ψάρια δὲν ἔξεραν καλὰ τὸ δρόμον. Οἱ δύο ὅμως ἐρωτευμένοι δὲν ἦτονε δυσαρστημένοι γιὰ αὐτό, καὶ ὁ Μορισεῖ ὠρκίζονταν στὴ γυναῖκά του πῶς θὰ τὴν ἀγαπᾷ πάντα.

— Ἀγαπητέ μου φίλε, τοῦ ἔλεγε ἡ Λιλία, — αὐτὸ ἦτονε τὸ ὄνομα τῆς πριγκηπέσσας, — δὲν ξέρω τίποτα ἀπὸ τῆ γῆ, δὲν εἶμαι ὅπως ἡ ἄλλαις γυναῖκες ἐκεῖ ἐπάνω καὶ φοβοῦμαι μήπως δὲν ἀρέσω στὴν οἰκογένειά σου... Δὲν θὰ με βαρεθῆς ἄρᾳ γε καμμιά φορά;

Τῆς ἔκλεινε τὸ στόμα μ' ἓνα φίλημα καὶ ἔτσι ἔφτασαν στὴ γῆ. Σ' αὐτὸ μεταξὺ ὁ Ἄνρϊκ εἶχε πεῖ σ' ὅλον τὸν κόσμον πῶς ὁ ἀδερφός του χάθηκε μέσα στὴ λίμνη καὶ εἶχε πάρῃ καὶ μιὰ γυναῖκα τὴν Διονυσία ποῦ ἀγαποῦσε ἐκείνους,

Ὁ ἐργουὸς λοιπὸν τοῦ νέου ζευγαριοῦ ἔφηνισε ὅλους, τοὺς καλοδέχτηκαν ὅμως οἱ δικοὶ τους, τοὺλάχιστον ἔτσι φάνηκαν, ἂν δὲν ἔπαυαν ὅμως νὰ βρίσκουνε παράξενον τὴ νύφη αὐτὴν, ποῦ ἔφερε ὁ γιουὸς του ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴ λίμνη. Καὶ μάλιστα ἡ Διονυσία ἡ ὁποία νὰ

ἐπ' ἦγε νὰ ἐνωθῆ μὲ τοὺς ξένους καὶ τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἄρᾳ γε δὲν εἶναι πληγωμένος ἢ δὲν ἔχει φρονεθῆ!

Καὶ θὰ εἶναι ἴσως μόνος, ἐγκαταλειμμένος ἐν τῷ μέσῳ ξένων ἀνθρώπων, στερημένος τῆς παρηγορίας νὰ νοσηλευταὶ ἐν ζῆ ἀπὸ ἀνθρώπους ἰδικούς του... Καὶ ἐνῶ ἡ σκέψις τῆς ἔτρεχε μακρὰν τὰ μᾶτια τῆς γεμάτα δάκρυα, ἠκολούθουν τὰ στοργικὰ ἐγκακλίσιμα τῆς πονεμένης μητέρας καὶ τοῦ πληγωμένου νέου... Καὶ τότε ἐνθυμήθη ὅτι ἡ μᾶμμη τῆς εἶχε ἀναγγεῖλει πρὸ ὀλίγου τὴν ἐπιστροφὴν τῆς κ. Μύρτου τῆς πενθερᾶς τῆς, ἡ ὁποία εἶχε ἀμέσως ἀναχωρήσει διὰ τὰ σύνορα. Ὡ! ἡ μάνα! καὶ τέτοια μάννα! ἐσκέφθη ἡ Ἄνρ. Βέβαια θὰ τὸν εὔρη, βέβαια τὸ φίλτρον καὶ ἡ στοργὴ τῆς θὰ τὴν ὀδηγήσουν εἰς τὸ παιδί τῆς κοντὰ.

Καὶ μέσα εἰς τὸν πόνον τῆς μιὰ περίεργος ἰδέα ἤρχισε νὰ τὴν ἀπασχολῇ: Τάχα ἡ μητέρα νὰ ἀγαπᾷ περισσότερον τὸ παιδί τῆς, ἢ ἡ γυναῖκα τὸν ἄνδρα τῆς! Καὶ ποία ἀγαπᾷ μὲ ὀλιγώτερον ἐγωισμόν καὶ μὲ περισσότεραν αὐταπάρνησιν. Ὡ! διὰ τὴν ἀγαπημένην τῆς κ. Μύρτου, δὲν εἶχε καμμίαν ἀμφιβολίαν καὶ κανένα δισταγμόν. Βεβαίως ἐκείνη ἡγάπα τὸ παιδί τῆς περισσότερον ἀπὸ ὅλον τὸν κόσ-

καὶ παντρεμένη μὲ τὸν Ἄνρϊκ δὲν μποροῦσε νὰ συχωρέσῃ τὸν Μορισεῖ ποῦ τὴν ἔχασε ἔτσι γλήγορα.

Ὁ πρῶτος χρόνος πέρασε καλὰ καὶ ἡ Λιλία ἀπόχτησε ἓνα ἀγοράκι, τὸ ὁποῖο ἔμοιαζε πολὺ μὲ τὸν πατέρα του μονάχα ποῦ εἶχε τὰ δικὰ τῆς μαλλιά.

«Αὐτὰ δὲν εἶνε μαλλιά χριστιανοῦ! εἶπε μὲ κακία ἡ Διονυσία καὶ μὲ πολὺ κατεργαρία πάντα ἔλεγε ἐναντίον τῆς Λιλίας στὸ Μορισεῖ. Καὶ ἡ Λιλία μέσα σ' αὐτὸ τὸ τόσο ἡσυχὸ σπίτι ποῦ καθένας εἶχε τὴ δουλειά του καὶ μονάχα αὐτὴ ἔμενε μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα, στενοχωριότανε καὶ ἔτσι ἔπερνε τὸ παιδάκι τῆς καὶ πῆγαινε στὴν ἄκρην τῆς λίμνης καὶ καθούταν καὶ τὸ νανοῦριζε πᾶνω στὰ γόνατά τῆς.

Ὅταν γύρισε, ἡ Διονυσία εἶδε πῶς τὰ φορέματα τῆς Λιλίας ἀφῆναν ὑγρά σημάδια πᾶνω στὰ πάτωμα. Μιὰ μέρα λοιπὸν μὲ τὴν πρόφασιν νὰ δῆ τὸ φορέμα τῆς τὸ σήκωσε καὶ εἶδε πῶς τὸ ποδογύρι ἦτονε βρεγμένο.

Αὐτὸ εἶνε τὸ σημάδι ποῦ γνωρίζουνε τίς νεράιδες, καὶ ἀμέσως διέδωσε πῶς ὁ γαμπρός τῆς παντρεύτηκε μιὰ νεράιδα.

Καὶ ἔτσι λίγο λίγο τράβηξε τὸν Μορισεῖ ἀπὸ τὴν γυναῖκα του ἡ Λιλία δὲν ἄργησε νὰ τὸ καταλάβῃ πῶς ὁ ἄντρας τῆς δὲν τὴν ἀγαποῦσε ὅπως πρῶτα καὶ πῶς λυπότανε ποῦ δὲν εἶχε πάρῃ τὴν Διονυσία.

Αἰθανότανε μεγάλην λύπην καὶ τὸ μόνον ποῦ τὴν παρηγοροῦσε ἦτονε οἱ περίπατοί τῆς ὡς τὴ λίμνη.

Μιὰ βραδιὰ, τὴν ὥρα ποῦ γύρισε, ἄκουσε στὴν πλαινὴν κάμαρα τὴν Διονυσία καὶ τὸν Μορισεῖ νὰ μιλοῦνε σιγά, σιγά. Πλησίασε στὴν πόρτα καὶ εἶδε τὸν ἄντρα τῆς νὰ φιλεῖ τὴν Διονυσία στὸ στόμα. Ἐνας φοβερός θυμὸς τῆς τάρραξε ὀλόκληρη καὶ ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι ὡς τρελλή. Οἱ χωριάτες ποῦ γύριζαν ἀπὸ τὸ μεροκάματο ἀκούσανε ἓνα παράξενον κρότον στὴ λίμνη καὶ ἀπὸ τότε ἡ πριγκηπέσσα μὲ τὰ σμαραγδένια μᾶτια καὶ τὰ πράσινα καὶ ἀσημένια μαλλιά δὲν ξαναφάνηκε.

Τὸν Μορισεῖ τὸν παρηγόρησε ἡ Διονυσία πάντα ὅμως συλλογίζονταν καὶ τὴν Λιλία καὶ τίς φοβερὲς νυχτιεὶς ποῦ δὲν μποροῦσε νὰ κοιμηθῆ καὶ ποῦ τὸν βασάνιζαν ξυνητῶν φοβερὰ ὄνειρα νόμιζε πῶς ἔβλεπε μιὰ ἄσπρη σκιά νὰ περνᾷ πάνω στὰ γυαλλιά τοῦ παραθύρου καὶ ἄκουε μέσα στὴν κάμαρα τοῦ παιδιοῦ τὸ τραγοῦδι μὲ τὸ ὁποῖο νανοῦριζε ἡ Λιλία κοντὰ στὴ λίμνη τὸ παιδάκι τῆς.

(André Theuriet).

σμον μαζί. 'Αλλ' ή 'Ολίγιν ή άλλη αυτή μητέρα και ή γραία Μεριδώφ. 'Ω! ή σύγκρισις ήτο αδύνατος. Και μόνα αυτή ή μαυροφορεμένη τήν όποιαν είχε εμπρός της. . .

Και διά μιξ 'σάν ό νοϋς της να έκουράσθη, να έσυγχίσθη πρό τοϋ διλήματος αυτοϋ, ήσθάνθη μίαν αίφνιδίαν κούρασιν πνευματικήν μίαν μεγάλην ανάγκην να ήσυχάση να ξεκουρασθῆ, να κοιμηθῆ. Δέν έσκέπτετο πλέον τίποτε άλλ' ούτε ήμπορούσε να σκεφθῆ. 'Εξῆλθε μίαν στιγμήν έμαθε τόν θάνατον τοϋ λοχαγοϋ τας διαταγας ποϋ είχε δώσει ή κ. Λάιν. 'Εκάλεσε τότε μίαν νοσοκόμον, τῆς είπε να έτοιμάση έν κρεβάτι διά τήν μητέρα τοϋ πληγωμένου, εις τό μικρόν δωμάτιον τούτου, και άφοϋ τῆς είπεν ότι ό ιατρός έως τό πρωτ' δέν επέτρεπεν εις κανένα να πλησιασῆ τό δωμάτιον τοϋ άλλου υιοϋ της, τήν έκαλονύκτησε, και μετέβη να κοιμηθῆ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Κ. Π. Β. Σύρον. 'Ενεγράφητε. Συνδρομή σας ελήφθη. 'Απόδειξις αποστέλλεται έντός φύλλον. Εύχαριστίας.—Καν Σ. Φ. Καβάρναν. Συνδρομή σας ελήφθη. 'Απόδειξις αποστέλλεται έντός φύλλον. Εύχαριστίας.—Καν Α. Π. Χανία φρ. χρ. 16 ελήφθησαν. Εύχαριστίας. 'Απόδειξις αποστέλλεται.—Δα Στ. Σ. Γύθειον. 'Εχετε τήν μνήμην αδύνατον, άλλως θα ένθυμησθε ότι κάτι έδημοσιεύθη. Συνδρομή σας ελήφθη. Γράφω. 'Απόδειξις αποστέλλεται.—Κον Κ. Σ. Σύρον. Εύχαριστώ δι' ευμενεις κρισεις. Δα Μ. Π. Μόναχον. 'Ωρισμένως στέλλεται εις τήν νέαν σας διεϋθυνσιν υπό τήν ιδικήν μου επίβλεψιν. Εύχαριστίας θερμάς και διά καλήν συνεργασίαν και διά συνδρομήν υπέρ τῆς όρφανῆς προστατευομένης τῆς 'Εφημ. τών Κυριών. 'Απόδειξις αποστέλλεται.—Δα Κ. Κ. Μ. Γαλαξειδιον. Νέοι ενεγράφησαν. Θερμάς εύχαριστίας δι' ευγενεις πάντοτε φροντίδας και δι' όλα. Δικαιοϋσθε εις τό Λαχέιον, άφοϋ εισθε παλαιά ανταποκριτρια και ενεγράψατε ήδη υπέρ τας τέσσαρας νέας. Γράφω.—Καν Εϋ. Δ. Ποντοηράκλειαν. Συνδρομαί ελήφθησαν. Εύχαριστίας.—Δα Δ. Σπ. Πάτρας. Ζητούμενοι αριθμοί στέλλονται άμέσως. —Καν Οϋ. Σκ. Λάρισσαν. Δρ. 50 μετ' έπιστολής σας ελήφθησαν. Θερμάς εύχαριστίας δι' ευγενεις φροντίδας. Συμμορφοϋμαι όδηγίαις σας. Γράφω.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Πορτοκάλι κομποστα. 'Αφαιρείτε από παχόφλουδα πορτοκάλια τό λεπτό έξωτερικόν φλοϋδι όπου έχει τό σπύρο και έπειτα τὰ ξεφλουδίσετε και με μαχαίρι επάνω εις σανίδι κόπτετε τήν φλούδα των λεπτήν λεπτήν, όλίγον χονδροτέραν από τό ξυστό κύτρον. 'Επειτα αφαιρείτε από τήν ψύχαν, όλα τὰ φλούδια, τὰ όποια περιβάλλουν κάθε φέταν και τὰ χονδράδιά τῆς μέσης και δέν άφίνετε τίποτε άλλο παρά τὰ σπορίδια ποϋ έχουν τόν χυμόν, Ζεματιζετε τότε και βράζετε 10 λεπτά εις τρία ποτήρια νερόν τὰ φλούδια τών πορτοκαλιών, τὰ βγάζετε έπειτα και εις τό νερόν εκείνο βραζετε μισή όκ. ζαχαριν. 'Όταν πλησιαζῆ να δέση, ρίπτετε τὰ βρασμένα και κρύα φλούδια σας, τήν καθαρισμένην ψύχαν και άφίνετε να βράση έως να δέση καλά. Τότε προσθέτετε τό ζουμι τριών πορτοκαλιών, άφίνετε και παλιν να δέση και σερβίρετε. Και ως γλυκό και ως μαρμελάτα δροσιστική είναι ώραϊον.

Κοιλιά βιδέλου. Τήν αγοράζετε καθαρομένην, τήν ζεματιζετε, τήν ξυετε, τήν πλύνετε 5—6 νερά και τήν άφίνετε να μουσκέψη 24 ώρας αλλάζουσα συχνά τό νερό της. 'Επειτα τήν κόπτετε διπλωμένην εις τρεις τέσσαρας δίπλες ως λεπτες χορδέλες, μα πολύ λεπτες. Βάζετε να βράσουν με βούτυρο, λαρδί, και νερό κρο-

μόδια, κρόττα και μαϊντανό φιλοκομμένα, ρίπτετε έπειτα τῆς χορδέλες σας και άφίνετε να βράσουν τρεις ώρας. 'Επειτα προσθέτετε όλίγην ντομάτα, ένε ποτήρι άσπρο κρασί, μία σκελίδα σκόρδου φιλοκομμένην και ένα φύλλον δάφνην. 'Όταν είναι βραστμένη τήν σερβίρετε μαζί με ντομάτα σάλτσα πηκτική από ροσμπίφ ως τών μακαρονιών και τυρί μαρμεζίνα τριμμένο άπαράλλακτα ως τὰ μακαρόνια. Κατά τόν ίδιον τρόπον κάμνετε και κοιλιὰ μικρών άρνιων, τας όποιας όμως μουσκεϋετε 12 ώρας μόνον.

Τό ώραϊον υποδήμα κάμνει τόν ώραϊον πόδα, τό ιδανικόν τοϋ ώραϊου υποδήματος κατασκευάζεται εις τό μέγα υποδηματοποιείον τοϋ κ. Τσάμη επί τῆς όδοϋ Σταδίου και Στοάς 'Αρσακείου. 'Εξοχα υπό πᾶσαν έποψιν γοβάκια, τέλεια και υπό έποψιν τέχνης, και υπό έποψιν ποιότητας, σχήματα έξόχως κομψά, δέρματα μεταξωτά, ήμπορεί να τὰ είση τις θαυμάσια! Πᾶσα καλαισθητος δεσποινις και Κυρία μή κατασκευάζουσα τὰ υποδήματά της εις τοϋ κ. Τσάμη τῆς αληθείζ άδικεί τόν έαυτόν της και τήν καλαισθησίαν της.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ θερμάς αι κ κ. συνδρομητριαί μας, αι καυστερουσαι τας συνδρομας των μέχρι σήμερα να σπεύσουν εις έξόφλησιν τών καθυστερουμένων. Τήν αυτην παρακλησιν απευθύνομεν και προς τας κ. κ. ανταποκριτριας και ανταποκριτάς μας.

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΓΗΣ

'Η Χειροφετημένη και ή Μάγισσα είναι δύο πρωτα έργα τῆς υπό τόν τίτλον : Τὰ Βιβλία τῆς Αύγης τριλογίας τῆς κ. Καλλιρρόης Παρρέν.

Εις τὰ μυθιστορήματα αυτά μελετᾶται και εικονίζεται ή γυνή τῆς παλαιας ανατροφῆς έν συγκρίσει προς τήν γυναικα τοϋ Νέου κόσμου, τήν ανατρεφόμενην με τό πρακτικόν πνεϋμα και τήν όρθήν τοϋ προορισμοϋ της ως ανθρωπίνου όντος αντίληψιν.

Εις τήν «Χειροφετημένην» περιγράφονται: ό βίος, τὰ ήθη και έθιμα τῆς Κ)λεως, εις τήν «Μάγισσαν» ό βίος τών 'Αθηνών κατά τας ήμέρας τών 'Ολυμπιακών άγώνων. Και τὰ δύο συγκινοϋν, συγκλονίζουν, τέρπουν και διδάσκουν. 'Ανατέμνουν τήν γυναικείαν καρδίαν και δίδουν πλήρη ιδέαν τών πλεονεκτημάτων τῆς νέας επί τῆς παλαιας ανατροφῆς.

'Εκαστον εκ τών βιβλίων τούτων αποτελείται από 400 περίπου σελίδας και τιμᾶται διά τας 'Αθήνας δρ. 3, διά τας επαρχίας 3.50 και διά τό έξωτερικόν 3 φρ. χρ.

Πᾶσα αίτησις απευθύνεται προς τήν κ. Κ. Παρρέν, όδός Πανεπιστημίου, 27 'Αθήνας και συνοδεϋεται υπό τοϋ αντιτίμου.